

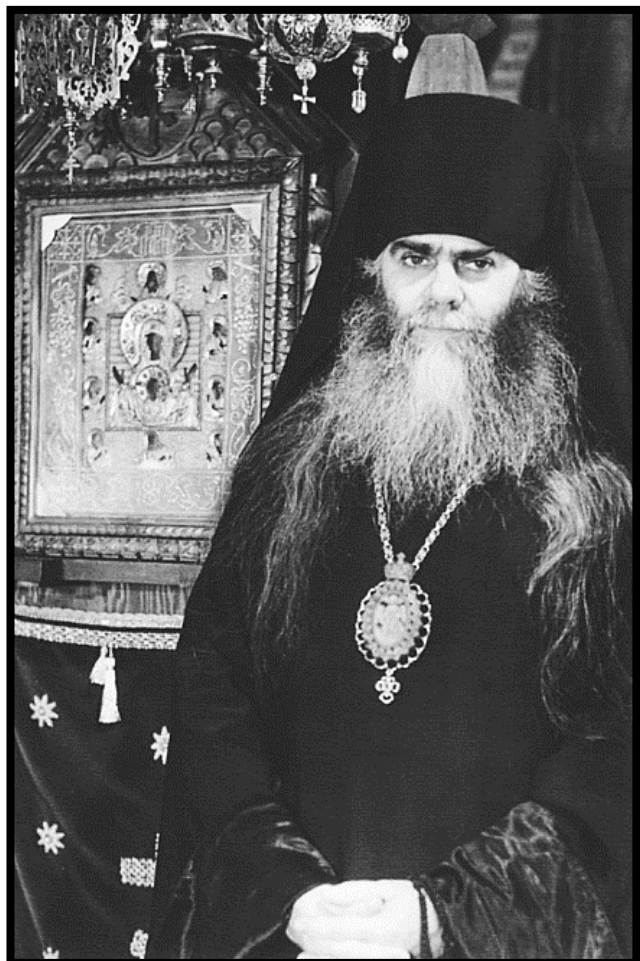
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu,
pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru
care să-i împiedice mântuirea.*

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. **193** / 1 ianuarie 2016

**ARHIEPISCOP
AVERCHIE TAUȘEV**

1906 - 1976

CARE ESTE RĂUL ÎMPOTRIVA CĂRUIA TREBUIE SĂ LUPTE CREȘTINII?

PARTEA A III-A

Sfinții Părinți ne pun înaintea următoarele patru sfaturi pentru a reuși în această privință [războiul nevăzut]:

1. Încercați să vă conștientizați slăbiciunile, bazându-vă observațiile pe experiențele voastre de viață, și mențineți-vă întotdeauna prezent în minte gândul că nu puteți face nimic fără ajutorul lui Dumnezeu. Sfântul Petru Damaschinul spune următoarele: „*Nu există nimic mai mareț decât să realizăm slăbiciunea și ignoranța noastră și nimic mai grav decât să nu fim conștienți de ele*”. Sfântul Maxim Mărturisitorul ne învață că „*fundamentul oricărei calități este conștientizarea*

slăbiciunii umane”, iar Sfântul Ioan Gură de Aur întărește spusele acestea zicând „Numai acela care crede despre sine că nu înseamnă nimic se va cunoaște cel mai bine pe sine însuși”.

2. Rugați-vă și cereți de la Dumnezeu să vă ajute să vă cunoașteți slăbiciunile și neînsemnătatea, pornind mai întâi de la recunoașterea și convingerea că nu aveți această stare și că ea poate fi dobândită doar ca dar de la Dumnezeu.

3. Fiți întotdeauna precauți și temeți-vă de cursele Satanei, cu care este imposibil să te lupți fără ajutorul lui Dumnezeu.

4. Dacă se întâmplă să cădeți în păcat, trebuie să vă recunoașteți de îndată slăbiciunea și lipsa de ajutor pe care o aveți. Amintiți-vă mereu de faptul că Dumnezeu a îngăduit această cădere pentru ca noi să ne cunoaștem mai bine slăbiciunea și micimea înaintea Sa și pentru a învăța să ne smerim.

Astfel lucrul cel mai important în lupta nevăzută este recunoașterea propriilor slăbiciuni și a micimii propriei persoane lipsite de ajutorul lui Dumnezeu. Această conștientizare este atât de necesară, încât Dumnezeu îi aduce pe cei mândri și încrezători în propriile forțe la ea prin căderi dure, îngăduindu-le să cadă într-un păcat sau altul și, în special, în acele păcate

despre care ei au crezut că sunt destul de puternici pentru a se proteja singuri de ele. „Să știți – spune Sfântul Isaac Sirul – că acolo unde cineva a căzut, mai înainte se afla mândria”. Așadar, este esențial pentru cel căzut în păcat să se întoarcă pe cât de repede posibil la gândul și simțământul propriei lipse de însemnătate, la muștrare și smerenie în gândire, și să ceară de la Dumnezeu să îi insufle această conștientizare constantă a propriei nimicnicii.

În același timp, atunci când cineva se confruntă cu sărăcia, durerea, neșansa sau boala, această condiție trebuie privită drept un mijloc trimis de Dumnezeu pentru a determina persoana respectivă să își recunoască propria nimicnicie. Trebuie să fim smeriți și să ne recunoaștem slăbiciunile.

Acela care vrea să își înțeleagă întru totul slăbiciunile trebuie să analizeze cu atenție, cu zel, propria persoană, propriile gânduri, sentimente, cuvinte și fapte cel puțin de câteva ori pe zi. Acela care procedează astfel va vedea cât de păcătoase, nesăbuite și greșite sunt faptele, cuvintele, sentimentele și gândurile sale. Apoi își va vedea limpede propria stare de haos, va conștientiza cât de inconsecvent este în a face binele și astfel, că este absurd și nebunesc să se bazeze pe sine însuși și să creadă că este

capabil de a face ceva cu adevărat bun.

Veți întreba: „*Cum se poate? Este bine să simțim propria lipsă totală de importanță și neajutorare? Cum se poate lupta cu răul din suflet cineva care se simte slab?*”.

Sfinții Părinți răspund și ne învață că trebuie să avem sentimentul propriei lipse de puteri și însemnătate și, în același timp, să avem în suflet credința deplină în Dumnezeu și ajutorul care va veni de la El. Convingerea fundamentală care trebuie să îl însoțească mereu pe orice creștin este aceea că nu se poate baza pe nimeni altcineva decât pe Singurul Dumnezeu, că nu poate aștepta ajutor și bine de la nimeni și că numai Dumnezeu poate să îi asigure victoria în lupta nevăzută pe care o duce.

Această convingere este întărită de propria credință că Dumnezeu cel Atotputernic poate face tot ce dorește pentru noi, că El, în înțelepciunea și cunoașterea Sa, știe ce este mai bine și necesar pentru noi și că El, în bunătatea Sa, este gata în orice clipă să ne ajute cu o dragoste de nepătruns de mintea umană de fiecare dată când avem nevoie.

Să fie oare adevărat că Dumnezeul care L-a dat pe Unul-Născut Fiul Său să moară pentru noi, Dumnezeul care îi caută pe cei păcătoși precum femeia din

Evanghelie care pierduse o drahmă, Dumnezeul care, potrivit Apocalipsei, bate neîncetat la inima omului, dorind să intre în ea și să ia cina cu el, să fie adevărat că un asemenea Dumnezeu nu îi dă omului care se luptă cu răul din inima lui ajutorul necesar și sprijinul Său atotputernic și plin de har? Dacă vom căuta în Sfânta Scriptură, vom găsi numeroase exemple în care Dumnezeu i-a ajutat pe cei care au crezut în El. „*Uitați-vă la neamurile cele din început și vedeți cine a nădărdit spre Domnul și s-a rușinat?*” (Înțelept. Sir. 2,10). Astfel de gânduri ar trebui să ne insufle credință absolută în Dumnezeul care ne va încununa cu o izbândă incontestabilă în războiul nevăzut.

Sursa: Arhiepiscop Averchie Taușev, *Nevoința pentru virtute. Asceza într-o societate modernă secularizată*, Editura Doxologia, Iași, 2016

PĂRINTELE MACARIE SIMONOPETRITUL

De origine franceză, este stabilit de câteva decenii la mănăstirea athonită Simonos Petras. Este autorul sinaxarului ortodox, „*Sinaxarul. Viețile sfinților Bisericii Ortodoxe*”. În România este cunoscut mai ales datorită lucrării sale de anvergură (552 pagini) : „*Triodul explicat. Mistagogia timpului liturgic*”.

DESPRE SPOVEDANIE

Mentalitatea omului modern diferă mult de cea a omului din

trecut. Cum se reflectă acest lucru în practica spovedaniei?

Diferența de mentalitate implică în primul rând o altă percepție a păcatului. Totul începe de la pedagogia pe care o face preotul cu credincioșii săi, ca să le trezească conștiința păcătoșeniei și să le spună ce este păcat și ce nu. De fapt e o problemă generală, valabilă cu toate Tainele Bisericii, fiindcă omul modern nu mai știe și nici nu este învățat care este sensul și scopul acestor Taine.

O altă problemă a omului modern este abordarea fie prea rațională, fie prea psihologică a spovedaniei. Și observăm cum mulți merg la preot ca la psiholog sau nu merg deloc, zicând că preotul e un om ca și el... Într-adevăr, oamenii au astăzi multe probleme psihologice și psihice, dar spovedania e altceva și ea începe cu simțul responsabilității pentru mine însumi. Pot fi bolnav, necăjit, înjosit de alții etc., dar trebuie să încep spovedania cu faptele și vorbele concrete cu care am păcătuit, fără să mă îndreptățesc sau să mă ascund după niște stări ale sufletului. Duhovnicul stabilește dacă acele stări sunt circumstanțe agravante sau atenuante, nu eu... Pot fi om problematic, dar în cazul acesta tac, nu vorbesc, pentru că voi spune o vorbă care jighește și e păcat. Faptul că sunt complexat sau

nervos este o problemă psihologică și ea trebuie rezolvată, dar la spovedanie spun că am vorbit urât sau m-am mâniat, iar starea mea psihologică nu mă îndreptățește să păcătoiesc, ci trebuie să fiu responsabil și mai degrabă să-mi înfrânez limba și să mă smeresc...

Deci, la spovedanie spunem doar păcatele și primim iertarea, iar dacă vrei să-ți rezolvi și alte probleme cu duhovnicul, ar fi preferabil să le discuți în afara Spovedaniei. Preotul poate da sfaturi omului în funcție de situația și maturitatea lui, iar dacă acest lucru se întâmplă în cadrul Spovedaniei, nu trebuie totuși să confundăm îndrumarea duhovnicească cu Taina Bisericii.

Din păcate, nu toți preoții sunt învățați să dea sfaturi duhovnicești omului. Ei toți au aceeași putere de a dezlega păcatele, dar nu toți au înțelepciune și discernământ. Duhovnicilor li se dă Pidalionul cu toate Canoanele Bisericii, dar fiecare le aplică după cum știe. Găsești acolo câți ani trebuie să oprești de la împărtășire pentru cutare și cutare păcat, dar aceasta nu-i suficient. Pidalionul e un simplu criteriu după care înțelegi care păcat e mai grav și care mai puțin grav.

Sursa: sfantulmunteathos.wordpress.com